

Christ, thay chúng ta, đứng vào chỗ của tội nhân trước tòa án Đức Chúa Trời (Ês 53:12).

Gánh thay hình phạt dành cho tội lỗi chúng ta trên thân thể Ngài, Đấng Christ đã cất hết mọi tội lỗi và sự không công chính của chúng ta. Nhờ

đó, chúng ta được xưng công chính trước mặt Đức Chúa Trời. Ở đây, Phao-lô nói rằng nhờ Đấng đó (Đấng Christ) chúng ta được trở nên sự công chính của Đức Chúa Trời, tức là bởi đức tin, chúng ta nhận được sự công chính của Đức Trời (xem Rô 1:17; 3:21-22 và lời bình giải).

CHƯƠNG 6

Bản Mô Tả Đời Sống Của Phao-lô (6:1-13)

1 Ở đây và trong 1Cô-rinh-tô 3:9, Phao-lô tự gọi mình và các sứ đồ bạn ông là **bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời**. Vì Phao-lô là bạn đồng công với Đức Chúa Trời nên người Cô-rinh-tô (và cả chúng ta) cần chú ý đến lời ông nói.

Phao-lô khuyên giục người Cô-rinh-tô **chớ chịu ơn Đức Chúa Trời luống công**. Câu này có thể có hai nghĩa. Một số Cơ Đốc nhân nghĩ rằng dù đã nhận ân điển của Đức Chúa Trời nhưng vẫn có khả năng đánh mất ân điển ấy. Những người đánh mất ân điển của Đức Chúa Trời hẳn là đã nhận ân điển ấy **cách vô ích!** (xem 1Cô 15:2; 1Ti 1:18-20; Hê 6:4-6; 10:35-39). Chúa Jêsus cũng đã dạy về hạt giống rơi nhầm nơi đất đá sỏi và nhanh chóng nảy mầm, nhưng rồi chết đi sau đó (Mác 4:5-6, 16-17).

Các Cơ Đốc nhân khác tin rằng ân điển của Đức Chúa Trời – sự cứu rỗi – không bao giờ mất đi (xem Bài Tổng Quát: Chúng Ta Có Thể Đánh Mất Sự Cứu Rỗi Không?). Tuy nhiên, họ nói rằng đời sống của một tín hữu có thể

không kết quả vì tội lỗi hoặc vì bỏ qua sự dạy dỗ của Kinh Thánh. Trong trường hợp đó, ta cũng có thể nói rằng người tín hữu không kết quả đã nhận ân điển của Đức Chúa Trời **luống công** (xem Mác 4:7, 18-19). Trong 1Cô-rinh-tô 3:10-15, Phao-lô dạy rằng công việc chúng ta làm sẽ bị đem ra thử nghiệm; nếu công việc của chúng ta không có ích lợi, nó sẽ bị phá hủy còn chúng ta sẽ được cứu (xem 2Cô 5:10).

Dù nghĩa nào đúng với ý Phao-lô đi nữa (có thể ông muốn nói đến cả hai nghĩa), chúng ta đừng đứng trong hàng ngũ những người **chịu ơn Đức Chúa Trời luống công**.

2 Phao-lô muốn nhắc người Cô-rinh-tô nhớ lại ban đầu họ đã nhận lãnh ân điển của Đức Chúa Trời thế nào. Ở đây ông trích dẫn Ê-sai 49:8. Trong câu này, tiên tri Ê-sai đã dùng lời Đức Chúa Trời nói tiên tri về việc Đấng Christ, Đấng Cứu Thế sẽ đến thế gian. Ê-sai mô tả việc Đấng Christ đến thế gian là **thì thuận tiện, ngày Cứu Rỗi**. Phao-lô nói rằng hiện nay ngày ấy đã đến. Giờ là lúc mọi người có thể nhận được sự cứu rỗi bởi đức tin nơi Đấng

Christ. Xin đừng ai trì hoãn. Xin đừng đợi đến mai. Bây giờ, ngay hôm nay, cơ hội nhận được sự cứu rỗi đã đến; có thể cơ hội ấy sẽ không trở lại vào ngày mai. Ngày mai có thể là quá trễ. Tấm lòng rộng mở, mềm mại ngày hôm nay có thể sẽ đóng chặt và xơ cứng vào hôm sau. Người hôm nay đang sống có thể ngày mai sẽ qua đời. Vì thế, **hiện nay là ngày cứu rỗi.**

3 Phao-lô không muốn làm cho ai **vấp phạm**; tức là ông không muốn làm hay nói bất cứ điều gì ngăn trở người ta đến với Đấng Christ. Phao-lô luôn bảo đảm rằng đời sống và hành vi của ông luôn đi đôi với những lời ông dạy dỗ; nếu không, chức vụ của Phao-lô sẽ bị **chê bai**, và người ta sẽ không nghe lời ông nữa. Như thế, Phao-lô đã làm gương cho tất cả chúng ta noi theo (xem 2Cô 1:12).

Vì sao Hội Thánh Đấng Christ không tăng trưởng nhanh hơn? Vì người khác nhìn vào chúng ta và thấy rằng hành vi thường ngày của chúng ta không phù hợp với sự dạy dỗ của Kinh Thánh. Nhìn vào đời sống chúng ta, họ thậm chí còn không thể hiểu tin Chúa nghĩa là gì. Vì thế, như một lẽ tất nhiên, họ thắc mắc: “**Vì sao tôi phải tin Chúa?**”

Hành vi xấu của chúng ta làm **vấp phạm** người khác; hành vi của chúng ta ngăn trở người khác đến với Đấng Christ. Khi thấy chúng ta nói một đằng, làm một nẻo, người ta sẽ quay lưng lại với Đấng Christ. Dù đời sống chúng ta trong sạch nhưng đôi lúc, lời chứng của chúng ta lại quá dở, không chính xác hoặc thậm chí sai lạc; điều này cũng có thể “**gây vấp phạm**” cho người khác nữa.

Tuy nhiên, đúng là con người ta luôn viện cớ để không tin Chúa; họ không

muốn thuận phục những mệnh lệnh của Đấng Christ. Họ lấy hành vi xấu của chúng ta làm cớ để không tin Đấng Christ. Vì thế, trước mặt Đức Chúa Trời, hành vi xấu của chúng ta không hoàn toàn biện minh được cho họ. Rốt cuộc, tự họ phải chịu trách nhiệm về sự thiếu đức tin của mình. Lẽ ra họ phải nhìn vào chính Đấng Christ. Bất chấp hành vi của những người theo Ngài có ra sao, Đấng Christ vẫn là Con Đức Chúa Trời, Ngài hoàn toàn vô tội, và những ai khước từ Ngài sẽ bị đoán phạt (Gi 3:18). Do đó, trong mọi việc chúng ta nói hay làm, hãy để người khác nhìn thấy Đấng Christ chứ không phải nhìn thấy chúng ta. Nhưng, đồng thời, chúng ta không được tạo cớ cho họ từ chối tin Chúa vì hành vi của mình.

4-5 Trong câu 4, Phao-lô nói: **Nhưng chúng tôi làm cho mình đáng trọng trong mọi sự.** Tức là Phao-lô bày tỏ mình là một đầy tớ thật của Đức Chúa Trời trong mọi sự. Bằng cách nào? Bằng sự **nhịn nhục** trong mọi thử thách - hoạn nạn, gian khổ, tai ương - vì cớ Đấng Christ. Đối với Cơ Đốc nhân, những thử thách như thế làm tăng thêm sự **nhịn nhục** (Gia 1:3). Đối với những người không tin Chúa, hay người đời, thử thách dẫn đến cay đắng và tuyệt vọng. Nhưng đối với Cơ Đốc nhân, thử thách sinh ra **nhịn nhục, rèn tập và trông cậy** (Rô 5:3-4). Thử thách kiểm nghiệm và củng cố đức tin của chúng ta (1Phi 1:6-7).

Vậy, vì Phao-lô đã kiên trì trong những thử thách và khổ đau ấy, người Cô-rinh-tô có thể tin chắc rằng ông là tôi tớ thật của Đức Chúa Trời (xem Công 14:19; 16:22-23; 18:12; 2Cô 11:23).

6 Ở đây Phao-lô kể ra một số ân tứ

và bông trái Thánh Linh trong đời sống ông. Phao-lô tỏ rõ ông là một tôi tớ thật của Đức Chúa Trời vì ông ở trong **Đức Thánh Linh**, nghĩa là Phao-lô sống lệ thuộc và đặt mình dưới thẩm quyền của Đức Thánh Linh. Điều đó cũng có nghĩa là Phao-lô đã nhận từ nơi Ngài sức lực cần thiết để kiên trì qua những thử thách này cũng như những ân tứ cần thiết để làm công việc Chúa.

7 Trong câu này, lời **chân thật** có thể là Phúc Âm của Đấng Christ, hoặc có thể là những lời nói chân thật của Phao-lô – hoặc cả hai. Phao-lô luôn luôn nói sự thật; người Cô-rinh-tô biết điều đó (2Cô 2:17).

Phao-lô luôn làm việc **bởi quyền phép Đức Chúa Trời**, hay nói cách khác, bởi quyền năng của Đức Thánh Linh (xem 1Cô 2:3-5).

Cầm khí giới công chính ở tay hữu và tay tả ý nói đến những khí giới của Đức Chúa Trời mà Phao-lô đã mô tả trong Ê-phê-sô 6:11-18. Tay trái Phao-lô sẽ **cầm thuẫn đức tin** (Êph 6:16) còn tay phải cầm **gươm Thánh Linh** (Êph 6:17). Vũ khí của Phao-lô không giống khí giới của đời này; đó là những khí giới thuộc linh (xem 2Cô 10:4).

8 Khi được **mang tiếng tốt**, nghĩa là được người khác nói tốt về mình thì làm tôi tớ Đấng Christ thật dễ. Nhưng khi bị người ta **làm nhục, nói xấu**, hoặc gọi chúng ta là **kẻ lừa đảo**, chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta có tiếp tục phục vụ Chúa cách rất mực kiên trì (c.4), **nhẫn nhục và nhân từ** (c.6) không?

Chúa Jêsus phán cùng các môn đệ: **“Nếu họ bắt bỏ Ta, ắt cũng bắt bỏ các ngươi”** (Gi 15:20). Chúng ta hãy noi gương Chúa Jêsus: **Ngài bị rửa mà chẳng rửa lại... nhưng cứ phó mình**

cho Đấng xử đoán công chính (Đức Chúa Trời) (1Phi 2:21-23).

9 Phao-lô được các Hội Thánh ông đã thành lập và được Đức Chúa Trời **quen biết lắm**. Ông viết cho Ti-mô-thê: **“Chúa biết kẻ thuộc về Ngài”** (2Ti 2:19). Nhưng đối với những người vô tín, Phao-lô bị **ngó như kẻ xa lạ**; họ xem ông là một kẻ **“vô danh tiểu tốt”**. Khi chọn theo Đấng Christ, Phao-lô mất tên tuổi, mất danh tiếng và sự tôn trọng. Phao-lô từ bỏ tất cả vì Đấng Christ.

Phao-lô nói ông **gần chết**. Ông luôn trong tình trạng cận kề cái chết; người **bê ngoài** của Phao-lô **hư nát dần** (2Cô 4:16). Hằng ngày, ông đối diện với nguy cơ **gần chết** (xem Rô 8:36; 1Cô 15:31; 2Cô 1:8-10; 11:23-26). Qua sự **“gần chết”** ấy, sự sống Đấng Christ càng được bày tỏ rõ ràng hơn trong đời sống Phao-lô (xem 2Cô 4:10-12).

Dù bị **sửa phạt**, nhưng Phao-lô không mất hy vọng; ông vẫn **không đến chịu giết** (xem Công 14:19-20; 2Cô 4:8-9).

Khi nói đến việc bị **ngó như bị sửa phạt nhưng không đến chịu giết**, có lẽ Phao-lô đang nhớ đến Thi Thiên 118:18, nơi tác giả Thi Thiên viết: **Đức Giê-hô-va đã sửa phạt tôi cách nghiêm trang, nhưng không phó tôi vào sự chết**.

10 Trong mắt thế gian, có vẻ Phao-lô **buồn bã**. Nhưng, thật ra, ông luôn **vui mừng** (xem Mat 5:11-12; Rô 5:3; Phil 4:4).

Trong mắt thế gian, Phao-lô dường như **nghèo ngặt**. Nhưng thật ra ông hết sức giàu có (xem Êph 1:7; 2:7; Phil 3:7-8; 4:19). Trong Đấng Christ, Phao-lô có **mọi sự** (xem Rô 8:32). Ông giảng cho mọi người nghe về **sự giàu**

có không dò được của Đấng Christ (Êph 3:8, 16). Phao-lô noi gương Đấng Christ: Ngài [Đấng Christ] vốn giàu, vì anh em tự làm nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo của Ngài, anh em được nên giàu (2Cô 8:9).

Có thể Cơ Đốc nhân chúng ta không có “bạc và vàng” để biếu tặng người khác. Nhưng điều chúng ta có, chúng ta có thể ban cho cách dư dật: Đó là **sự giàu có không dò được của Đấng Christ** (xem Công 3:1-8, 16).

Hãy tự hỏi: Đời sống chúng ta giống đời sống Phao-lô được mấy phần? Chúng ta có hành động như thể mình sở hữu sự giàu có thuộc linh này không? Chúng ta có kiên trì khi thử thách và bất bớ xảy đến không? Chúng ta có nhẫn nhục im lặng khi bị người khác mắng nhiếc không? Phao-lô đã đặt ra cho chúng ta một tiêu chuẩn, một gương mẫu cao trọng đường ấy! Nhưng dù tấm gương ấy có cao trọng, nhờ ân điển của Đức Chúa Trời và sự giúp đỡ của Đức Thánh Linh, chúng ta vẫn có thể noi theo; chúng ta không chỉ có thể mà phải noi theo tấm gương ấy!

11 Phao-lô nói thật lòng với người Cô-rinh-tô; ông đã trình bày mọi vấn đề cách rõ ràng và cởi mở. Lòng Phao-lô **rộng mở** đối với người Cô-rinh-tô; tức là lòng ông ngập tràn tình yêu dành cho họ.

12 Phao-lô viết cho người Cô-rinh-tô: Chúng tôi không hẹp hòi đối với anh em; tình yêu thương chúng tôi dành cho anh em không hạn chế. **Nhưng**, Phao-lô nói với người Cô-rinh-tô, **chính lòng anh em tự làm nên hẹp hòi**; chính tình yêu thương của anh em bị hạn chế. Tình yêu Phao-lô dành cho người Cô-rinh-tô rất “bao la”; còn tình yêu họ dành cho ông thì “hạn hẹp”.

13 Như một người cha mong con làm cho mình một việc, Phao-lô cũng yêu cầu người Cô-rinh-tô hãy **mở rộng lòng** với ông – để thêm lên tình yêu thương dành cho ông.

Đừng Mang Ách Chung Với Những Người Vô Tín (6:16-18)

14 **Chớ mang ách chung với những kẻ chẳng tin** – với gian ác, với sự tối. Ở đây Phao-lô muốn nói gì? Ý ông là: Cơ Đốc nhân không được sống và làm việc chung đụng với những kẻ phủ nhận Đấng Christ.

Ví dụ, một tín hữu không được kết hôn với người không tin Chúa (xem 1Cô 7:39). Nhưng nếu một người trở thành Cơ Đốc nhân sau khi đã kết hôn, người ấy không nên bỏ vợ hoặc chồng mình (1Cô 7:12-13).

Phao-lô đã nói rằng Cơ Đốc nhân ăn chung với người chưa tin Chúa thì không có vấn đề gì (1Cô 10:27). Hơn nữa, cần phải có mối liên hệ nào đó với những người tội lỗi và gian ác (1Cô 5:9-10). Nhưng chúng ta không được dự phần vào tội lỗi và sự gian ác của họ. Nhất là chúng ta không được dự phần vào việc thờ hình tượng.

Không thể có chuyện **sự sáng** “hội hiệp” với sự tối. **Đức Chúa Trời là sự sáng**, trong Ngài **chẳng có sự tối** tăm đâu (1Gi 1:5-7). Chúng ta phải sống như các con sáng láng (Êph 5:8). Chúa Cứu Thế Jê-sus là **sự sáng của loài người** (Gi 1:4-5); Ngài là **sự sáng của thế gian** (Gi 8:12). Những tín hữu trong Đấng Christ đã được gọi ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi **sáng láng lạ lùng của Ngài** (1Phi 2:9). Khước từ Đấng Christ là đi trong bóng tối (xem Gi 3:19-20).

15 Đấng Christ và Bê-li-an¹⁸ nào có hòa hiệp chi, hay là kẻ tin có phần gì với kẻ chẳng tin? Cuộc đời người tin Chúa sống cho Đấng Christ; cuộc đời người không tin sống vì bản thân. Cửa cái của người tin Chúa ở trên thiên đàng, cửa cái của người không tin ở dưới đất. Người tin Chúa tìm kiếm sự khen ngợi từ nơi Đức Chúa Trời; người không tin tìm kiếm sự tán dương của loài người. Vậy, làm sao người tin và người không tin có thể làm việc cùng nhau?

16 Tín hữu chúng ta là **đền thờ thánh** của Đức Chúa Trời (1Cô 3:16; 6:19; 1Phí 2:5). Chữ “**thánh**” có nghĩa là phân rẽ khỏi điều ác và tội lỗi. Trong chúng ta, “**đền thờ**” của chúng ta không được có chút gian ác, bất khiết hay sự thờ hình tượng nào (xem 1Cô 10:20-21). Đền thờ (thân thể) của chúng ta phải luôn thánh khiết, vì Đức Chúa Trời đang ngự ở đó.

Tại đây, Phao-lô trích dẫn Giê-rê-mi 32:38 và Ê-xê-chi-ên 37:27. Nơi nào có dân của Đức Chúa Trời, nơi đó có Ngài hiện diện. Vì thế, dân sự (Hội Thánh) của Đức Chúa Trời phải thánh khiết, vì Ngài không thể dung thứ sự bất khiết.

17 Các người hãy đi, hãy đi, đi ra khỏi đó! (Ês 52:11). Chúng ta phải đi ra khỏi ai? Khỏi những người không tin, khỏi những kẻ làm ác, khỏi những người bước đi trong bóng tối. **Chớ dục vào công việc vô ích của sự tối tăm** (Êph 5:11)... anh em đừng làm bạn với kẻ nào tự xưng là anh em, mà là gian dâm, hoặc tham lam, hoặc thờ hình tượng, hoặc chữ rửa, hoặc say

sưa, hoặc chất bóp, cũng không nên ăn chung với người thể ấy (1Cô 5:11). Một tội có thể khiến cả đời sống một người trở nên ô uế (xem 1Cô 5:6-7).

Dù tất cả những điều này là đúng nhưng chúng ta phải cẩn thận với cách hành động của mình. Vì những câu này không có ý bảo chúng ta tách biệt khỏi một người anh em chỉ vì có sự bất đồng với người ấy về một vấn đề nào đó. Không, chúng ta không được làm như vậy. Một trong những phương pháp chính Sa-tan dùng để chia rẽ Hội Thánh là dụ dỗ Cơ Đốc nhân xét đoán, kết tội và tố cáo nhau là Cơ Đốc nhân giả. Nhiều Hội Thánh đã chia rẽ vì cơ ấy. Và những người chia rẽ Hội Thánh theo cách ấy thường trích dẫn câu Kinh Thánh này để biện minh cho hành động của họ: **...hãy đi, hãy đi, đi ra khỏi đó.** Nhưng bên cạnh câu Kinh Thánh này, những người ấy cần phải nhớ một câu khác, mạng lệnh của Chúa Jê-sus: **“Đừng xét đoán ai”** (Mat 7:1).

Cả sự thánh khiết và hiệp một đều rất quan trọng trong Hội Thánh Đấng Christ. Chúng ta cần sự hướng dẫn rõ ràng của Đức Thánh Linh để biết khi nào nên phân rẽ khỏi một người anh em hay rời khỏi Hội Thánh. Nếu chúng ta kết tội một người anh em hay một Hội Thánh vì bất kỳ một động cơ ích kỷ, bất khiết, hay giả dối nào, chúng ta phạm với thân thể Đấng Christ một tội lỗi còn lớn hơn nhiều so với tội chúng ta đang cáo buộc người anh em của mình. Trong những vấn đề như vậy, xin chúng ta hãy khiêm nhường; và xin nhớ rằng khi chúng ta xét đoán

¹⁸ Bê-li-an là tên gọi khác của Sa-tan.

người khác, Đức Chúa Trời sẽ xét đoán chúng ta (Mat 7:2).

Vậy, chúng ta phải hiểu sự dạy dỗ căn bản của câu Kinh Thánh này: Chúng ta không phân rẽ khỏi đấng sự mà phân rẽ khỏi tội lỗi của người ấy. Một mặt, không được có tội lỗi trong Hội Thánh. Mặt khác, trong Hội Thánh không được có sự chia rẽ hay xung đột. Chúng ta phải cố gắng thuyết phục tội

nhân và giáo sư giả ăn năn; chỉ khi họ không chịu ăn năn, chúng ta mới được kỷ luật và phân rẽ khỏi họ. Và để làm điều gì, chúng ta phải làm trong tình yêu thương, sự khiêm nhường và dưới sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh.

18 Ở đây Phao-lô trích dẫn 2Sa-mu-ên 7:14. Nếu chúng ta giữ mình tinh sạch, Đức Chúa Trời sẽ là Cha chúng ta và chúng ta là con cái Ngài.

CHƯƠNG 7

Niềm Vui Và An Ủi Của Phao-lô (7:1-7)

1 Khi Phao-lô nói: Vì có lời hứa **đường ấy**, ông đang nói đến những lời hứa được nhắc đến trong 2Cô-rinh-tô 6:16, 18. Vì Đức Chúa Trời là Cha chúng ta còn chúng ta là con cái Ngài, chúng ta hãy làm cho mình sạch khỏi mọi sự dơ bẩn phần xác thịt và phần thần linh. Đức Chúa Trời là thánh; vì thế, chúng ta cũng phải nên thánh (xem 1Phi 1:14-16). Có những tội lỗi thuộc về xác thịt và những tội thuộc về thần linh;¹⁹ chúng ta phải được thanh tẩy khỏi cả hai loại tội. Sự nên thánh của chúng ta phải “trọn vẹn”.

2-4 Ở đây, Phao-lô tiếp tục ý đã viết trong 2Cô 6:11-13. Từ những câu này, chúng ta có thể thấy tình yêu

thương lớn Phao-lô dành cho người Cô-rinh-tô. Ông sẵn sàng sống và chết với họ.

5 Vì sao Phao-lô lại vui mừng đến vậy? Vì ông vừa nghe Tít, bạn đồng lao của ông, báo những tin vui về người Cô-rinh-tô (c.6).

Theo 2Cô-rinh-tô 2:12-13, Phao-lô đã đến Ma-xê-đoan (miền bắc Hy Lạp) để gặp Tít. Tít đang trên đường trở về từ Cô-rinh-tô và mang tin tức Hội Thánh về. Khi đi, Tít mang bức thư nghiêm khắc Phao-lô viết cho người Cô-rinh-tô nên Phao-lô rất lo lắng không biết người Cô-rinh-tô sẽ phản ứng ra sao khi đọc thư ông (2Cô 2:3). Họ có nổi giận và tẩy chay ông không? Hay họ ăn năn và nghe lời ông – như lúc ban đầu khi ông làm việc với họ? Đây là những câu hỏi lẩn quẩn trong

¹⁹ Những tội trong tâm linh là những điều như: Vô tín, kiêu ngạo, bất mãn, chỉ trích, thờ thần tượng,... Tâm linh được đề cập đến ở đây là tâm linh của con người. Mọi tội lỗi đều bắt nguồn từ lòng và tâm trí con người, nhưng một số tội chủ yếu liên quan đến thể xác, trong khi những tội khác đặc biệt liên quan đến tâm linh.